

No. 19
Vlamme in
die Tempel

Mering Fouché

Hoofstuk	Bladsy
1. Die Reisigers	3
2. Ruiter uit die Woestyn	10
3. Onverwagte Gaste	18
4. Een Makeer	26
5. Man teen Man	33
6. Die Skat van Akbar	39
7. Gevaar op die Horison	48
8. Bloed op die Duin	56
9. Held in die Son	66
10. Die Altaar Wag	74
11. Springende Vlamme	84

DIE REISIGERS

In die wye, glansende verlatenheid van die Suidelike Sahara waar die sandduine soos groot glinsterende gebergtes uit die gelyk vlaktes opstaan, die hoë sandberge met hul geriffelde kante en hul skerp maanhare net soos die rûe van drake, beweeg net die twee kamele.

Hierdie twee kamele beweeg nie op 'n lekker trippelgang of op 'n draffie soos kamele gewoonlik beweeg wanneer hulle ver van die water af is nie.

Hierdie twee rydiere stap doodluiters voort byna op hul eie. Sonder draf en sonder 'n rigting. Hulle beweeg nou op die kruin van 'n hoë duin. Dan gaan hulle staan, dan beweeg hulle weer verder. Maar selfs in hul beweging is daar wanhoop.

Die pragtige swart oë van die donker meisie wat gewoonlik so flits en glinster, wat gewoonlik lag, is nou dof en uitdrukkingloos. Daar is 'n skerp rooi gloed op haar pragtige gesig in die skaduwee van haar groot sonhelm. Haar lippe is geswel en gebars. Haar hande lê slap op die knop van die kameelsaal. Haar liggaam is slap vooroor en dit lyk asof sy enige oomblik van die kameel se rug af kan val.

Meteens bring sy haar kameel tot stilstand, draai haar in die dier se rug om en kyk na die ruiter agter haar. En toe sy na hom kyk, lê die trane groot en blink in haar oë. „Vader, waar gaan ons heen?”

Die bejaarde man op die tweede kameel lig sy geboë hoof effens, kyk onder sy ruie grys wenkbroue uit na sy pragtige dogter en weer krimp sy hart in hom. Daar is 'n knop in sy keel toe hy antwoord. „Die gode weet, Marié.” Hy trek sy skouers verslae op. Verslae en met die aanskyn van neerlaag. „Net die gode weet waarheen ons ry. Ek weet nie. Ek weet nie eens meer of ons suid of noord reis nie.”

„Maar ons sal sterf, Vader. Ons water is byna op. Nog 'n paar uur dan is ons sonder water.”

„Ek weet dit. Ek weet dit, my Marié.” Hy kyk soekend oor die duine heen. Met 'n magtelose drang kyk hy heen oor die woesteny

van sand waarop die verterende Saharason neerblink. Sy asemhaling word dieper en onrustiger. „Ja, nog net 'n paar uur dan is die water gedaan,” stem hy in. Deur sy warm beswete liggaam voel hy die koue vlag van vrees heen skuif. Hy voel die trilling in sy hande, en in sy oë brand die tranes. Sy is sy enigste—hierdie voortreflike kind, nog so jonk en so weerloos; en nou is hulle die slagoffers van die onverbiddelike Sahara. Nog 'n paar uur, dink hy. Dan is hul water gedaan en dan sal hulle moet sterf. Hy sluit sy oë teen die skerp sonlig en hy wonder wie van hulle eerste sal gaan. Hy—vanweë sy ouderdom; of sy—vanweë haar jeug?

„As ons net 'n kompas gehad het,” sug sy.

„Ja,” antwoord haar vader, „as ons net kon vasstel of ons wes of oos beweeg. Of noord of suid. Maar nou het ons nie 'n kompas nie.” Die lig van verbittering gloei weer in sy oë.

„Wat help dit om verder te beweeg?” vra sy. „Ons kan maar net sowel hier bly en sterf.”

Dit is toe dat daar 'n geringe glans in sy oë kom. „Jy het my nou 'n plan gegee, my liefste Marié,” sê die bejaarde man. „Wat help dit om te beweeg as jy nie weet waarheen nie? Waarom bly ons nie liewer op een plek nie? Dit sal verhinder dat ons nog verder weg dwaal. Dit sal ons kragte spaar. Dit sal miskien meehelp dat ons deur iemand raakgesien word—al is dit ook deur die Arabiere.”

In haar donker, wykleurige oë flikker 'n oomblik die belangstelling. „Dan moet ons die hoogste punt uitsoek,” sê sy.

„Presies.” Met sy ou benerige hand beduie hy na die hoë kruin van 'n duin nie ver van hulle af nie. „Daar is die plek,” sê hy. „Daar moet ons gaan wag. As jy daar is, sal hulle jou myle ver kan raak sien.”

Sonder om verder te wag, swaai die meisie haar kameel teen die duin af en met 'n groot verskuiwing van los sand, gly die dier teen die kant van die duin af. Haar vader volg haar.

Dit is reeds kort voor sonder toe hulle eers die kruin van die hoë duin bereik. Uitgeput, bevrees, verslae—en gepynig deur die dors. Weereens soek hulle met smagtende oë na die geringste teken van verlossing maar al wat hulle sien, is die groot leegheid van die woestyn. Die een duinmassa na die ander wat her- en

derwaarts loop asof die hand van 'n reus hulle roekeloos deurmekaar geslinger het. Hulle kan ver sien hiervandaan. Hulle verkeer nou op die hoogste duin in die omgewing.

Toe hulle niks sien nie, laat hulle hul kamele gaan lê en hulle klim af. Hulle eet die laaste krummeltjies kos wat hulle nog het. Hulle drink die laaste bietjie water. En die drink van die water word 'n tragiese spel tussen hulle.

— Dan vat die vader 'n slukkie, dan neem die meisie 'n slukkie. So gee hulle die fles heen en weer aan mekaar aan omdat die een nie wil hê dat hy of sy meer moet drink as die ander nie. Maar eindelijk is dit leeg. Toe kyk hulle mekaar in die oë en hulle weet dat hulle nou net moet wag op die oomblik wanneer hulle moet sterf. Hierdie bietjie water het nie eens die helfte van hul dors geles nie. En hierdie is die laaste wat hulle gedrink het. Die heel laaste. Hulle weet dit goed en daarom kan nie een van hulle die vrees uit die oë uit weer nie. Wanneer die Sahara jou beet gryp, dan is jou oë anders as wat hulle gewoonlik is.

Die ou man se lippe bewe toe hy praat. Daar is tog 'n vreemde glimlag op sy gesig. „Marié,” sê hy, „ons moet dapper wees. Ek en jy moet dapper wees. Daar is so baie wat al vreesliker gesterf het as ons.”

Toe sy vir hom terug glimlag, vertrek haar lip en dit begin weer bloei. Met 'n byna gulsige beweging lek sy die bloed met haar tong af. Hy kyk vinnig weg. Kyk weg om dit nie te aanskou nie.

„Ons sal dapper wees, Vader. Ons sal net nie daaraan dink nie. Ons sal net swyg en aanvaar en wag. . .”

Hy steek sy ou hand bewend uit en raak haar jeugdige wang aan. „Ons het 'n goeie lewe saam gehad, my Marié vandat jou Moeder ons vooruit gegaan het,” sê hy. „Nou kan ons die dood aanvaar, nie waar nie? Die liefde wat ons vir mekaar gehad het, dit kan niemand ons ontnem nie. Daar is diegene wat sê dat die dood 'n verlossing is.”

„Ons moenie praat nie, Vader,” sê sy en probeer haar stem kalm hou. „Hulle sê dit maak jou nog meer dors.”

„Wat maak dit saak?” En nou sien sy die eerste maal in sy oë dat hy dit nou volkome aanvaar het dat hulle gaan sterf; sien sy dat daar by hom geen hoop meer is nie, en dit laat haar binneste ruk.

Hulle glimlag weer vir mekaar en toe lê hulle op hul rûe in die skaduwee van die skerp maanhaarduin waar hulle kom sit het om die laaste maal saam te eet en saam te drink. Sy steek haar hand uit en neem sy ou hand in hare. Hul sluit hul oë vir die wêreld en hulle lê daar asof hulle nou wag dat die dood hulle moet kom verlos. Hy druk haar hand innig. „Dankie vir al die dae saam, my Marié.”

En sonder om na hom te kyk, antwoord sy: „Dankie vir u liefde, Vader. U was nog steeds vir my 'n goeie vader. Laat ons nou rus want die nag is naby.”

Hulle lê daar en aanskou hoedat die son verdwyn. Aanskou hoedat die woestyn sag en vriendelik word en hulle voel die eerste aanraking van die aandwind. Nog later aanskou hulle die koms van die maan. Met bewondering sien Marié hoedat die silwerlig alles verglans en suiwer maak. Sy is die enigste een wat dit sien want sy kan hoor hoedat haar vader slaap. Hy slaap want hy is oud en uitgeput.

Sy sit regop en laat die wind haar wange streel. Sy kyk na hom waar hy lê. Kyk deur haar trane na hom, en toe kyk sy weer na die maanliglandskap.

Dit is toe dat Marié dit sien.

'n Swart skaduwee, smal en donker en duidelik hier teen die heup van die duin af. Sy voel hoedat haar nek eers koud word en toe weer warm word. Daar is 'n tinteling deur haar hele liggaam. Sy is bang om om te kyk na die kruin van die duin waar die twee kamele lê.

Maar eindelijk dwing sy haarself om om te kyk. En toe sy omkyk, onderdruk Marié 'n gil in haar keel. Haar hand vlieg na haar seer mond en haar oë is groot en blink in die sagte maanlig.

Want daar op die kruin, stil en swart soos die standbeeld, volkome roerloos soos iets wat daar versteen het, sit die ruiter op sy kameel.

Marié swaai om en staan op haar knieë. Haar hele liggaam bewe en haar tande klapper op mekaar. Sy weet self nie of dit van vrees is of van verligting nie.

Die ruiter verroer blykbaar nie 'n spier nie. Hy het 'n Arabiese kleed aan wat wit in die maanlig blink. Maar sy gesig is in die skaduwee van sy huik.

Toe sy weer van haarself bewus word, is Marié besig om deur die koel sand na die kruin van die duin te beweeg. En toe sy eindelijk onder die skerp maanhaar orent kom, staan sy vlak voor die ruiter en sy probeer sy gesig uitken. Maar daardie gesig is verborge in die huik en net waar die oë is, is daar sagte ligkolle.

„Ons is vriende,” sê sy bewend in Arabiers. „Ons is nie vyande nie. Ons het water nodig. Water en kos.” Met haar hand beduie sy na die stil figuur laer teen die duin af. „Dit is my vader wat daar lê,” sê Marié. „Hy is oud.”

Toe sy klaar gepraat het, wag sy dat die vreemdeling iets moet sê maar hy sit net volkome roerloos daar. Toe verduidelik sy verder. „Ons gids het ons verlaat. Hy is 'n Arabier. Hy is bygelowig. Dit is seker daarom dat hy weggegaan het.” Maar toe bedwing sy haarself net betyds voordat sy sê waarom sy en haar vader deur die woestyn reis.

Sy skrik toe die diep helder stem van die vreemdeling duidelik deur die maanligaand kom. „Wat soek jy en jou vader in die woestyn?”

En daardie vraag word nie in Arabiers nie maar in suiwer Frans gevra.

„U praat Frans!” roep sy verlig uit. Staan 'n tree of twee nader.

Maar hy antwoord nie daarop nie. Hy herhaal net sy vraag. „Wat soek jy en jou vader in die woestyn?”

Dit flits deur haar dat sy iets moet sê maar sy weet self nie wat nie. Een of ander uitleg sal sy moet gee. Maar die rede vir hul omswerwing hier deur die woestyn, dit gaan sy nie aan hierdie vreemdeling verstrek nie. Daarom sê Marié net: „My vader is 'n geleerde. Hy is 'n professor aan die Sorbonne in Parys. Ons reis hier om kennis op te doen oor die Sahara.”

„Enigeen wat deur hierdie deel van die Sahara reis, is 'n dwaas,” sê die vreemdeling.

„Maar ons het 'n gids gehad,” sê Marié. „'n Arabier wat ons gelei het. Hy het ons egter in die steek gelaat en ons het verdwaal. Hy het ook my vader se kompas gesteel. Ons het hierheen gekom om te sterf. Ons het hierdie hoë duin gekies omdat ons geglo het dat iemand ons sou raaksien. En u het ons waarlik raakgesien.”

Toe is daar stilte want hy antwoord nie daarop nie. Daar is net

die sagte slurpgeluid van 'n kameel.

„Mag ek vra wie u is?” sê Marié eindelijk toe dit vir haar begin voel asof daar iets onheilspellend in die stilte is. Is u Arabiers?”

„Ek is niemand nie,” antwoord hy. „Ek is maar net 'n reisiger deur die Sahara.”

„Wil u my nie sê wie u is nie?”

„Jy is nie met my eerlik nie, Mademoiselle,” antwoord die vreemdeling met 'n kort laggie. „Waarom sal ek teenoor jou eerlik wees? Ek het jou gevra wat julle in die Sahara soek. Dink jy ek is 'n kind? Dink jy ek sal glo dat 'n professor van die Sorbonne en sy dogter sonder goeie rede deur hierdie deel van die Sahara sal reis? Hierdie is een van die mees verlore en een van die gevaarlikste dele van die hele Suidelike Sahara. En nou moet ek hoor dat 'n professor en sy dogter maar net hier deur reis uit blote belangstelling.” Hy proeslag kortaf. „Ek is ouer as twaalf, Mademoiselle,” sê hy. „Maar ek stel nie belang in jou geheim nie. Jy kan jou geheime behou en ek sal my geheim behou.”

„Maar kan u ons dan nie net 'n bietjie water laat kry nie?” vra sy en sy vra dit smekend. „Kan u ons nie net 'n aanduiding gee van waar ons is en waarheen ons moet reis om weer in die beskawing uit te kom nie?”

„Ons water is min,” antwoord hy en dit verbaas haar, want sy het haar verbeel dat hy alleen is. Maar toe sy vorentoe staan en oor die maanhaar kyk, sien sy nog 'n paar kamele lê waarvan die ruiters afgeklim het. Daar is nog 'n paar mans in Arabiese gewaad wat daar rond staan en sit.

„Ons water is min en ons reis is ver.” Toe beduie hy met sy hand. „Daar lê die Suiderkruis. Nou sal julle weet waarheen om te reis.”

Daarmee draai hy om en ry terug na waar sy makkers wag.

„U moet ons water gee!” skree Marié. „U kan ons nie hier laat lê om te sterf van dors nie. Het u dan geen hart nie?”

Maar die lang vreemdeling wat so stil en so onverwags uit die maanlignag op haar en haar vader afgekom het, antwoord nie daarop nie. Hy laat haar vraag en haar beskuldiging by hom verbygaan. Hy praat 'n paar woorde met sy volgelinge en toe sien sy hoedat hul kamele weer op die been kom.

En sy sien nog iets. Iets wat haar aanvanklik so verbyster dat sy haar eie oë nie kan glo nie. Twee mans het nader gekom en laat haar vader en haar kameel ook opstaan. Lei hulle terug na waar die klein karavaan wag. Sonder 'n verdere woord begin die vreemdeling te beweeg. Hy laat sy kameel teen die duin afgly en hy lei sy klein optog in 'n oostelike rigting weg.

„Ons kamele!” roep Marié en haar stem klink hoog en verwronge in die koel nagwind wat oor die woestyn opgestaan het. „Julle kan nie ons kamele wegvat nie. Ons weet nou in watter rigting ons moet trek. Ek weet nou waar die suide lê.”

Die vreemdeling bars uit van die lag en oor sy skouer sê hy vir haar: „Ons het jul kamele nodig, Mademoiselle. Hulle sal vir ons van meer nut wees as vir julle. En dit sal julle nie help om onder die Suiderkruis in te trek nie, want in daardie rigting is daar geen oase naby nie.”

„Jy is geen Arabier nie. Jy is 'n blanke.”

Hy gaan weer aan die lag en bring sy kameel weer in beweging. „Miskien is dit so, Mademoiselle,” sê hy. „Maar miskien is dit ook nie so nie. Watter verskil sal dit maak of ek 'n Arabier is of nie? Mōreaand hierdie tyd sal jy nie meer daar wees om die storie te vertel nie. Adieu, Cheri.” Hy sê dit met 'n ligte wuif van die hand.

Sprakeloos van skok en ongeloof staan Marié daar en kyk die vreemde optog agterna. Sy staar na hul twee kamele wat nou aan die hand gehou word en deur die vreemdeling en sy makkers weggevoer word. Dit is eers nadat hulle oor die naaste duin verdwyn het dat sy met 'n snik op die sand neersak en dit is toe eers dat sy daarvan bewus word dat haar vader hier vlak agter haar staan.

„Hulle het ons kamele weggevoer,” sê hy net asof dit nodig is om dit te sê. „Nou het ons hoegenaamd geen hoop meer nie. Al weet ons nou waarheen om te trek, Marié, dan kan ons dit nie doen nie want nou is ons ons kamele ook kwyt.”

„Ons is ons kamele kwyt, Vader,” beaam sy wesenloos en terwyl sy dit sê, probeer sy vergeet van die knaende dors wat soos 'n aanhoudende kloppende pyn in haar binneste gewoed het. Die duine is weer stil. Al wat daar nog is, is die suising van die nagwind en die ronde swart kolle waar die kamele in die sagte sand getrap het.

RUITER UIT DIE WOESTYN

Op die borswerings van Fort Laval op die klein voorpos van die Franse Vreemdelegioen in die Suidelike Sahara, loop die brandwagte stadig op en neer. Dit is laat. Kort voor sononder. 'n Sagte woestynwind het opgestaan en dit laat die lang krae van hul kepi's saggies fladder.

Die manne staan regop maar lusteloos want dit was weer 'n verskriklike dag. Dit was asof die son vandag met hernieuwe geweld die aarde neergebrand het. Elke wag hoop maar net dat sy wagtyd nou moet verbygaan sodat hy sy warm klere en sy swaar stewels kan gaan uittrek in die koelte van die groot slaapsaal.

Manskap Ceronio is net so tam en verveeld soos al die ander wagte hier op die borswerings. Toe hy weer by die suid-oostelike hoek van die borswerings die pas masjeer om om te draai, wonder hy die hoeveelste maal dit nou al is wat hy hier kom omdraai. En sy skouer voel al gevoelig soos die swaar lebelgeweer daarop rus en skuif.

Toe hy die draai maak, kyk manskap Ceronio weer oor die woestyn weg na die westekant toe. Hy doen dit eintlik meer uit gewoonte as uit iets anders. Die klein garnisoen waaraan hy behoort, lê nou al byna twee weke hier in Fort Laval sonder dat iets nog gebeur het. Die enigste aksie wat hulle nog aanskou het vandat hulle hier is, is die aasvoëls wat op 'n dag om die een of ander rede hoog in die lug gesterf en toe soos 'n koeël uit 'n roer uit die bloute neergestort het om hom op die warm sand te pletter te val.

Maar nou dat manskap Ceronio oor die woestyn wegkyk voel dit vir hom meteens asof yskoue water deur sy are vloei. Hy voel die hoendervleis op sy bruin hande en die koue vlag teen sy nek.

Want daar ver op die gelyk sandvlakte wat hier van die fort af wegstrek tot by die eerste reeks duine, het manskap Ceronio beweging bespeur. Hy skroef sy oë nouer, plaas sy linkerhand bokant sy oogbanke en tuur aandagtig oor die woestyn weg.

Ja, dit is beslis beweging wat hy daar gewaar. Geringe beweging maar duidelike beweging.

Dit is 'n kameel wat stadig oor die sand aankom. Hiervandaan lyk dit vir hom asof die dier op 'n stadige draffie beweeg.

Maar dit is snaaks, dink manskap Ceronio—dit lyk asof daardie kameel ruitersloos is. Hy sien niks op die dier se rug nie.

Hy roep op die ander wagte en deel hulle mee wat hy gesien het. Hulle swaai ook om en tuur na die weste. Manskap Ceronio stap na die kant van die borswerings, trek sy wagfluitjie uit en blaas dit skril. Die volgende oomblik kom die offisier van die wagte by die wagkamer uitgehardloop, stuif oor die binneplaas van die fort en vlieg met die houttrappe op. Die fluitjie van die wagte beteken altyd dat daar aksie is. Dat iets aan die gebeur is wat die moordende eentonigheid hier binne die warme Fort Laval kan onderbreek.

„Wat is dit Legionnaire?” vra die offisier van die wagte toe hy by manskap Ceronio op die borswering uitkom.

„'n Kameel na die Westekant toe, mon sergeant,” antwoord Ceronio en beduie met sy hand weswaarts.

„'n Kameel, sowaar!” sê die offisier. „Was dit nou nodig om daarvoor my aandag te trek?” vra die offisier van die wagte vererg.

„Ek vind dit vreemd mon officier,” sê manskap Ceronio, „dat daardie kameel blykbaar ruitersloos is.”

„So by my kool,” sê die offisier. „Dit is ruitersloos.” Hy beweeg nader na die kant van die borswering, gaan trap met sy een voet in die diep keep tussen twee torinkies op die buitenste klipmuur van die fort. Hy staar aandagtig na die kameel wat steeds nader kom. „Dit lyk eienaardig,” sê die offisier. „Wat sal 'n ruitersloose kameel nou hier kom maak? Maar miskien het dit weggebreek van 'n karavaan af.”

„Dit is seker hoogs onwaarskynlik, mon sergeant,” sê Ceronio. „Karavaandrywers laat nie maklik hul kamele afdwaal nie.”

Op daardie oomblik sak die son, wat 'n rooi bal in die Weste geword het, stadig agter die horison weg. Dit lyk asof dit 'n ronde wiel is wat in 'n bloedige massa vergaan. Ceronio en die sersant sien dit altwee raak. „Daar is groot wind aan die kom, Ceronio,” sê die sersant. Maar toe konsentreer hulle maar weer op die kameel wat nou swart en groot duskant die ondergaande son vertoon.

Toe swaai die sersant skielik om en praat hard met die ander wagte wat ook na die kameel staan en staar. „Op jul poste, mes

amis," spreek hy hulle aan. „Hou die gesigseinder dop.”

Die offisier van die wagte gee hierdie bevel omdat hy al aanskou het hoedat die Arabiere op hierdie manier aandag van wagte wegtrek om dan uit die teenoorgestelde rigting te storm sonder dat hulle raakgesien word.

Die sersant swaai ook om en kyk na die horison. Neem die hele horison met sy oë op. Maar daar is geen teken van beweging nie.

„Hou daardie kameel dop," beveel die sersant vir Ceronio. „Ek gaan net gou by die luitenant rapporteer.”

Luitenant Du Bois is 'n jeugdige, blekerige man wat sy pligte as bevelvoerder oor Fort Laval baie ernstig opneem. Hy hou daarvan om ingelig te word oor die geringste gebeurtenis.

Hy kyk 'n bietjie verbaas op toe die sersant by hom binnestap. „Kameel op die woestyn, Luitenant," kondig die sersant aan net nadat hy gesalueer het. „Dit kom uit 'n westelike rigting na die fort toe.”

Luitenant Du Bois glimlag effens uit die hoogte.

„'n Kameel, sowaar, mon sergeant," sê luitenant Du Bois. „is dit nodig om my te kom pla oor 'n kameel?”

„Die kameel skyn ruitersloos te wees, Luitenant," antwoord die sersant.

„Nou goed," sê Du Bois, „kom ons gaan kyk watter onheil hierdie eensame kameel dalk vir ons bring.”

Saam stap hulle oor die vierkant, gaan die trap op en toe staan hulle langs Ceronio.

Die skemer is besig om vinnig toe te slaan, want in die Sahara word dit vinnig donker wanneer die son gesak het.

„Ek verstaan ons word deur 'n kameel bedreig, manskap Ceronio," sê Du Bois. „'n Ruiterslose kameel.”

„Daardie kameel is nie ruitersloos nie, mon lieutenant," antwoord Ceronio en dit laat Du Bois vinnig na hom kyk. Toe kyk hy na die sersant. Ceronio sien dit en voeg vinnig daar by: „Ek het ook eers gemeen daardie kameel is ruitersloos, mon officier. Maar as u fyn oplet, sal u sien dat daar iemand op sy rug is.”

Du Bois tuur hard na die dier wat nog steeds op 'n stadige draffie nader kom. Klein ploffies stof slaan onder sy pote uit.

„Mon Dieu! daar is sowaar iemand op sy rug," sê Du Bois.

„Maar daardie persoon lê vooroor. Dit lyk asof daardie ruitersloos kapot is,”

„Seker iemand wat in die woestyn verdwaal het," meen die sersant.

„Ons sal wel gou genoeg sien," antwoord Du Bois. Toe kyk hy vinnig maar hy sien dat die wagte op hul poste is en dat hulle almal oor die woestyn uitkyk. „Goed," sê Du Bois, „ek gaan terug. Kom rapporteer maar wie die ruitersloos is.”

Vyf minute daarna gaan die kameel op ongeveer honderd tree van die fort af onseker staan. Dit lyk asof die dier nie lus het om verder te beweeg nie. Hy lyk onrustig. Gee die indruk dat hy die vrede in hierdie fort nie vertrou nie.

„Kom, Ceronio," beveel die sersant, „laat ons gaan kyk wie die besoeker is.”

Hulle stap vinnig die trap af, haas hulle oor die vierkant. Die sersant skree 'n bevel uit en 'n paar manskappe trek die swaar hek in die poort van die fort op. Die sersant en Ceronio stap die poort uit en haas hulle met lang hale na die kameel wat nog steeds daar staan. Toe steek die sersant skielik vas. „Mon Dieu!" roep hy uit.

„Ceronio, sien jy wat ek sien?”

„Ek sien dit, mon sergeant.”

„Maar dit is ongelooflik," sê die sersant.

„Ongelooflik maar waar," antwoord Ceronio. „Ons oë kan ons tog nie bedrieg nie.”

'n Paar minute daarna staan luitenant Du Bois geskok en skoon verslae uit sy stoel op.

Want die sersant en manskap Ceronio het in sy deur verskyn en hulle dra een van die pragtigste meisies wat Du Bois nog gesien het.

Sy is klaarblyklik ernstig geteister deur uitputting, ontbering en dors. Sy is duidelik gedeeltelik bewusteloos. Maar deur dit alles heen brand haar skoonheid soos 'n vlam. Haar hare is lank en gitswart. Haar vel, hoewel bleek, het die skynsel van olyf. Haar liggaam is slank en soepel en haar stewige boesem beweeg vinnig op en neer soos dié van iemand wat 'n groot skok beleef het. Toe sy haar oë 'n oomblik verskrik oopmaak, sien Du Bois dat hulle die kleur het van lank beleë wyn. Diep donkerbruin en gloeiend. Hoewel haar lippe aaklig gebars is, is hulle gevoelig, half uitdagend